6. Sa, Jssand! neid ei tarwita, waid kutsusid neid ette, Et piddid targaks teggema meid, head andma kätte: Eks sellepärast tahhaks sa, hing! tännolikult römusta? — Wai pölgad pühha römu? —

7. Miks römu tühjaist asjadest ni kangest' püda wöttad, ja mis teeb röömsaks iggawest, kui tühja mahhajättad? Sull olgo römu Jssandas, mis sulle römo hallikaks saab pärrast surma jäma.

8. Et Jummal meile süddant loond, mis sowib römus olla, on temma ka keik ettetoond, mis meil woib römuks tulla; sest, igga rohho taimeke, ja temmass' lodud waimoke, need tewad süddant röömsaks.

9. Mo hing, ka sinno römuks sull' keik wotnud Jummal tehha. Oh, olleks sinnul märkust küll, keik temma armu nähha! Kui keik ta teud head teäl, kui hepis kallimad weel seäl on taewasse keik lodud.

10. Sind, Keigekörgem! kummardan sepärrast ikka mäani; sind tundes ennast römustan, sind kidan taewani. So wald on ilma otsata, ja selle surus möötmata, mis sinna, Jummal! lonud.

II. Leikuse ajal.

1. Et kiitkem omma Jummalat, kes ikka armu näitnud, ning önnistanud meie maad, ja aite, salwi täitnud; sest, pöllo töe on sellele ta römuks korda läinud, kes sedda hästi teinud.

2. Waat! wilja-wälli laenetes päid körre otsas kannab; pöld kögub walmis annetes sull' leikust, leiba annab. Küll toidab ta neid armoga, kes omma töed si n tewad, ja ausast leiba söwad.

3. Siis lauldes leika römoga, mis Jummal sulle annud; ja prugi sedda tännoga, mis olled kokkopannud. Oh! hoia sa, mis jaggab ta, ja prugi sedda heaks, ei mitte ülle liaks.